

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΑΡΑΝΤΑΡΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τήν Κυριακὴν, 1ην/ 14ην Ἀπριλίου 2019, Ε΄ Κυριακὴν τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἡμέραν μνήμης τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς Τιμίου Προδρόμου τοῦ Ἰορδάνου Ἀρχιμανδρίτου Βαρθολομαίου, τοῦ ἡγουμένου τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἀββᾶ Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου, τοῦ Ἱεροψάλτου Ἀρχιμανδρίτου Δημητρίου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ διακόνου Σωφρονίου, προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Σαρανταρίου Ὁρους, τῇ ὑποδοχῇ τοῦ ἡγουμένου καὶ ἀνακαινιστοῦ τῆς μονῆς αὐτῆς, καθὼς καὶ τῆς μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐν Ἰορδάνῃ Ἀρχιμανδρίτου Γερασίμου.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θ. Λειτουργίας, ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ:

«Εἷ γὰρ τό αἶμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδός δαμάλεως ραντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, ἀγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα, πόσω μᾶλλον τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ, ὅς διὰ Πνεύματος αἰωνίου Ἐαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ θεῷ, καθαρῶς τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τό λατρεύειν θεῷ ζῶντι», (Ἑβραίους 9, 13-14) κηρύττει ὁ μέγας τῶν ἐθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ, δηλονότι τῷ ὑψηλῷ ὄρει, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἐνήστευσε τεσσαράκοντα ἡμέρας πειραζόμενος ὑπὸ διαβόλου, ἵνα λατρεύσωμεν θεῷ ζῶντι ἀφ' ἑνὸς καὶ κοινωνήσωμεν τῶν Ἁγίων καὶ Ἀχράντων Μυστηρίων τοῦ Τιμίου Σώματος καὶ ζωοποιῶ Αἵματος τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Σήμερον, ἡμέρᾳ Κυριακῇ Ε΄ τῶν Νηστειῶν, ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ποιεῖται τὴν μνήμην τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, ἡ ὁποία ζήσασα βίον ἄσωτον ἐπὶ 17 ἔτη ἀπεφάσισε νὰ μεταβάλῃ ζωὴν καὶ ἐξιλέωσιν τὸν θεόν διὰ μετανοίας, διό καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς ἐρήμου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα ἔζησεν ἐν αὐτῇ τῇ ἐρήμῳ τεσσαράκοντα ἔτη ζωὴν σκληροτάτην καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον, μόνη μόνῳ θεῷ προσευχομένη, ἔχουσα ὡς παράδειγμα τὸν Χριστόν, «ὅς διὰ πνεύματος αἰωνίου, ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ θεῷ, καθαρῶς τὴν συνείδησιν ἡμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων», (Ἑβρ. 9,14).

Ἐκεῖνο, τό ὁποῖον δύναται νὰ καθαρῶσιν τὴν συνείδησίν μας ἀπὸ τῶν νεκρῶν ἔργων, δηλονότι ἀπὸ τῶν ἔργων τῆς ἀμαρτίας, τὰ ὁποῖα συνιστοῦν τὸν μολυσμόν τῆς συνειδήσεως καὶ προκαλοῦν τὴν νέκρωσιν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τό αἶμα τοῦ Χριστοῦ, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Μὲ ἄλλα λόγια, ἡ καθαρὴ τῆς συνειδήσεως ἡμῶν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐντὸς ἡμῶν ἐνεργείας τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἄνευ τοῦ ὁποίου αἵματος εἶναι ἀδύνατος ἡ λατρεία τοῦ ζῶντος θεοῦ. «Ὁ νεκρῶν ἔργων

ἀπτόμενος, λέγει ὁ Θεοφύλακτος, οὐ λατρεύει θεῷ ζῶντι καί ἀληθινῷ, ἀλλὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ προαιρεῖται ἐκεῖνα θεοποιεῖ. Οὕτως ὁ γαστρίμαργος θεοποιεῖ τὴν κοιλίαν, οὕτως ὁ πλεονέκτης εἰδωλολατρεῖ». Ὁ δὲ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ὁ νεκρὰ ἔργα ἔχων οὐκ ἐνὶ δουλεύειν τῷ ζῶντι θεῷ». Καί τοῦτο διότι ἡ ἁμαρτία σκοτίζει τὸν νοῦν, μολύνει τὴν συνείδησιν καί προκαλεῖ τὴν ἀποξένωσιν ἀπὸ τὸν θεόν». Μόνον ὅταν ἡ ψυχὴ μας εἶναι καθαρὰ καί ἡ συνείδησίς μας ἀπηλλαγμένη ἀπὸ τὸν ρῦπον τῆς ἁμαρτίας δυνάμεθα νὰ λατρεύσωμεν τὸν ἀληθινόν θεόν καί Κύριον ἡμῶν εὐαρέστως, ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος: «Διό βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες ἔχωμεν χάριν, δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ θεῷ μετὰ αἰδοῦς καί εὐλαβείας», (Ἑβρ. 12, 28).

Διὰ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Σταυροῦ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός κατήργησε τὸν θάνατον τῆς ἁμαρτίας καί ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς διὰ παντός τὴν δυνατότητα τῆς σωτηρίας, δηλονότι τὴν ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας τῆς ἁμαρτίας. Διό καί ὁ Μέγας Παῦλος παραγγέλλει λέγων: «Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ ὁ Χριστός ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καί μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1).

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὢν τό μυστικόν σῶμα καί ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ, ἔδωκεν ἐξουσίαν τοῖς μαθηταῖς καί ἀποστόλοις καί τοῖς διαδόχοις αὐτῶν εἰπὼν· «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε κεκράτηνται», (Ἰωάν. 20,23). Προσέτι δέ ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖται τό ἀντίτυπον τῆς ὑπὸ τοῦ Νῶε κατασκευασθείσης Κιβωτοῦ, «εἰς ἣν ὀλίγοι, τοῦτ' ἔστιν ὀκτὼ ψυχαί, διεσώθησαν δι' ὕδατος· ὁ ἀντίτυπον νῦν καί ἡμᾶς σώζει βάπτισμα, οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ρύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς θεόν, δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ», ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος (Α' Πέτρ. 3, 20-21).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ διὰ τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Νῶε σωτηρία προεικόνιζε τὴν διὰ τῆς κολυμβήθρας καί τοῦ βαπτίσματος σωτηρίαν. Εἶναι δέ τό βάπτισμα ὅχι ἀπλῶς καθαρισμός καί ἀπόπλυνσις τῆς ἀκαθαρσίας τῆς σαρκός, ἀλλὰ θερμὴ αἵτησις πρὸς τὸν θεόν νὰ μᾶς δώσῃ συνείδησιν ἀγαθὴν, ἐλευθέραν ἀπὸ κάθε τύψιν. Μᾶς σώζει δέ τό βάπτισμα δυνάμει τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τό βάπτισμα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπὸ τό θεμελιῶδες μυστήριον τῆς μετανοίας κατὰ τό κήρυγμα τοῦ Κυρίου εἰπόντος: «Οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλούς εἰς μεάνοιαν», (Ματθ. 9,13). Οἱ δέ ἐν Ἱεροσολύμοις Χριστιανοί ἐδόξαζαν τὸν θεόν, ἀκούοντες εἰς τό κήρυγμα τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, λέγοντος ὅτι «καί τοῖς ἔθνεσιν ὁ θεὸς τὴν μεάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωὴν», (Πράξ. 11,18). Διό καί ὁ θεῖος Παῦλος προτρέπει τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Τιμόθεον λέγων: Ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δέν πρέπει νὰ φιλονικῇ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ εἶναι ἡπιος πρὸς ὅλους, ἱκανὸς εἰς τό νὰ διδάσκῃ, ἀνεξίκακος καί νὰ σωφρονίζῃ μέ πραότητα ἐκείνους πού ἔχουν ἐνάντια φρονήματα. Ποῖος γνωρίζει, μήπως καμμιᾷ φορᾷ τοὺς δώσῃ ὁ θεὸς μεάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας. «Μήποτε δῶ αὐτοῖς ὁ θεὸς μεάνοιαν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας καί ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τό ἐκείνου θέλημα», (Β' Τιμ. 2, 24-26).

Καί ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ λέγει ὅτι ὁ θεὸς εἶναι θεὸς ἐλέους, ἕκαστος ἁμαρτωλὸς δύναται νὰ σωθῇ, ἂν μετανοήσῃ. «Ζῶ ἐγὼ λέγει Κύριος, οὐ βούλομαι τὸν θάνατον τοῦ ἀσεβοῦς, ὡς τό ἀποστρέψαι τὸν ἀσεβῆ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ αὐτοῦ καί ζῆν αὐτόν». (Ἰεζεκιήλ 33,11).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἀγαθότητα καὶ φιланθρωπίαν καὶ τό ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ ἐπικαλούμενος ὁ Θεῖος Παῦλος λέγει: «Ὁ Θεός ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἔξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν», (Τίτου 3, 5-6). Τό «λουτρόν δέ τοῦτο τῆς παλιγγενεσίας» εἶναι τό μυστήριον τῆς μετανοίας, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος πλύνει τὴν ψυχὴν του καὶ καθαρίζει τὴν συνείδησίν του. «Ἐάν δέ ἐν τῷ φωτί [τοῦ Θεοῦ] παριπατῶμεν – λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης-καὶ τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας, (Α΄ Ἰωάν. 1,7).

Τοῦ λουτροῦ τούτου τῆς παλιγγενεσίας, δηλονότι τοῦ μυστηρίου τῆς μετανοίας, ἀλλὰ καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο κοινωνός καὶ μέτοχος ἡ σήμερον ἑορταζομένη καὶ τιμωμένη ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ἡ ὁποία διὰ τοῦ σκληροῦ αὐτῆς ἀγῶνος καὶ βεβαίως τῆς δυνάμεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἀπέπνιξε τὰ ἐγκλήματα τῆς ἁμαρτίας καὶ ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς τοὺς καρπούς τῆς μετανοίας, διό καὶ ἱκετεύομεν αὐτὴν μετὰ τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, τοῦ οἰκτερῆσαι καὶ ρῦσαί ἡμᾶς ἀπὸ πάσης τῶν παθῶν ἡμῶν ἀκαθαρσίας, Ἀμήν.

Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένον Πάσχα!»

Εἰς τό πλαίσιον τῆς ἐπισκέψεως ταύτης εἰδήμονες ἐπιστήμονες τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἤρχισαν διὰ πρῶτον στάδιον τὴν μελέτην αὐτῶν διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ βράχου τοῦ Σαρανταρίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐντός αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας